

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

[redacted]
bytem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Na Františku 32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2017, č. j. MPO 47060/17/41300,
takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 11. 8. 2017, č. j. MPO 47060/17/41300, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ze dne 10. 7. 2017, č. j. 05097/1100/2017/004, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobce v žádosti ze dne 29. 5. 2015 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), žádal o poskytnutí (i) seznamu všech technických norem (ČSN, ČSN EN), podle kterých stanoví povinnost postupovat stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení, (ii) internetových adres a všech míst, kde jsou tyto technické normy bezplatně a veřejně dostupné a (iii) plného znění těchto technických norem. V bodě (i) byla jeho žádost částečně odložena (viz odstavec níže), v bodech (ii) a (iii) byla prvostupňovým rozhodnutím částečně odmítnuta.
2. Soud konstatuje, že žalobce původně v tomto řízení napadal také rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2017, č. j. MPO 37399/17/41300, jímž byla zamítnuta jeho stížnost na postup prvostupňového orgánu, který sdělením ze dne 19. 5. 2017, č. j. 04574/1002/2017/002, část žádosti žalobce v bodě (i) odložil. Soud seznal, že tato část žaloba fakticky směřuje proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 19. 5. 2017, č. j. 04574/1002/2017/002, a vyloučil ji k samostatnému projednání (sp. zn. 17 A 53/2020). V podrobnostech soud odkazuje na usnesení ze dne 12. 3. 2020, č. j. 5 A 145/2017-47.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány již dříve jeho žádosti nevyhověly, přičemž Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 4. 2017, č. j. 3 A 120/2015-44, jejich rozhodnutí zrušil. Označený rozsudek vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63 (dále jen „Rozsudek NSS“), přičemž vyslovil závazný právní názor, že *„[v] daném případě si žalovaný správní orgán musí nejprve vyjasnit otázku, čeho se žalobce přesně svou žádostí domáhá (již z důvodu vykonatelnosti rozhodnutí, na kterou žalobce u ústního jednání upozorňoval), resp. není-li z podané žádosti zcela jednoznačné, kterých technických norem se týká, měl by žalobce vyzvat ke sdělení, jakých konkrétních technických norem se žalobce domáhá tak, aby žádost žalobce korespondovala s rozhodnutím správního orgánu o poskytnutí požadované informace. Teprve po vyjasnění si žalobcova požadavku bude na místě, aby žalovaný o žádosti rozhodl a to v souladu se závazným právním názorem soudu i s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu /jak již judikoval Nejvyšší správní soud, je věcí Úřadu, jak tento svůj závazek splní, například zda příslušné technické normy zveřejní na webových stránkách, (což učinilo Ministerstvo pro místní rozvoj v případě technické normy ČSN 73 6116) nebo zda zvolí jiné vhodné řešení. Pokud by Úřad úplné znění požadovaných technických norem ve stavebnictví zveřejnil, staly by se zveřejněnými informacemi podle § 3 odst. 4 zákona o informacích, na které by poté bylo možno pouze odkazovat podle § 6 odst. 1 zákona o informacích/“.*
4. Žalobce odkázal také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2015, č. j. 11 A 3/2014-82, dle něhož je prvostupňový orgán povinen bezplatně poskytnout technické normy (ČSN, ČSN EN), podle nichž stanoví povinnost postupovat zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění do 14. 4. 2016 (dále jen „stavební zákon“), a právní předpisy vydané k jeho provedení (technické normy ve stavebnictví), zejména vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „TPS“). Prvostupňový orgán měl proto žalobci bezplatně poskytnout všechny takové normy (dále jen „závazné stavební normy“), čímž by současně poskytl jejich seznam.
5. Namísto toho poskytly správní orgány žalobci pouze 4 technické normy [na základě konzultace s Ministerstvem pro místní rozvoj (dále jen „MMR“)], ač je zjevné, že kdekoli

TPS užívá odkaz na „normovou hodnotu“ obsaženou v „příslušné“ technické normě [např. ČSN 36 0020 (360020) - Sdružené osvětlení, ČSN 73 0580-2 Denní osvětlení obytných budov], jedná se o závaznou stavební normu. To sice pro správní orgány znamená nutnost provést rozsáhlejší úvahu, leč tuto lze po nich požadovat. Nadto k výzvě prvostupňového orgánu sám žalobce v červnu 2017 poskytl prvostupňovému orgánu seznam technických norem ve stavebnictví, o něž žádá (které sám žalobce považuje za závazné).

6. Závěrem žalobce podotkl, že prvostupňový orgán mu neposkytl technické normy, které předtím poskytl jinému žadateli (viz sp. zn. 11 A 3/2014 vedená u Městského soudu v Praze) v rámci smírcího řízení k exekučnímu návrhu.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně upozornil, že žalobce má přístup ke službě ČSN Online a tudíž i ke všem technickým normám, což uvádí i prvostupňové rozhodnutí.
8. Kromě toho, že žalobce žádá poskytnutí technických norem, k nimž má již beztak přístup, je těžištěm jeho žádosti poskytnutí seznamu závazných stavebních norem. Touto informací však prvostupňový orgán nedisponuje (a z žádného právního předpisu pro něj nevyplývá povinnost ji mít) a musel by ji vytvořit, což připouští i žalobce, dle něhož je určení okruhu technických norem věcí „odborného názoru“. Takovou novou informaci není povinný subjekt dle § 2 odst. 4 InfZ poskytovat. Jelikož prvostupňový orgán nemá seznam závazných stavebních norem, nemůže současně ani poskytnout jejich úplné znění, byť má jinak k dispozici veškeré technické normy.
9. Nadto zde v zásadě žalobce žádá sdělení názoru správního orgánu na problematiku závaznosti technických norem v oblasti stavebnictví, přičemž poskytování takové informace opět vylučuje § 2 odst. 4 InfZ.
10. Žalovaný pak nemá za to, že by prvostupňový orgán byl oprávněn rozhodovat o závaznosti technických norem, jeho stanovisko by nemělo a nemohlo mít žádný právní ani faktický dopad.
11. Dále žalovaný podotkl, že prvostupňový orgán není gestorem stavebního zákona (či TPS), tím je MMR, přičemž prvostupňový orgán stojí mimo soustavu státních orgánů v oblasti územního plánování a stavebního řádu a při zajišťování úkolů spadajících do oblasti jeho věcné působnosti se stavebním zákonem a právními předpisy vydanými k jeho provedení standardně nepracuje.
12. Žalovaný též upozornil, že sám žalobce ve své stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že nežádal informaci po MMR z toho důvodu, že by po MMR žádal názor, a nikoli informaci. Žalovaný nechápe, proč by tomu v případě prvostupňového orgánu mělo být jinak.
13. V souvislosti s tím žalovaný odkázal na tezi žalobce, že MMR si abstraktním odkazem na technické normy zjednodušilo práci, čímž přeneslo úkol určit závazné stavební normy na subjekty v oboru stavebnictví, ale i na prvostupňový orgán, který těmito normami disponuje, z čehož žalovaný opět dovodil, že tento úkol náleží MMR. Žalovaný přitom žalobci opakovaně doporučil obracet se na MMR.
14. MMR na dotaz prvostupňového orgánu označilo za jedinou závaznou stavební normu ČSN 73 6110 - Projektování místních komunikací k vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných

požadavcích na využívání území. Poskytnutí dalších 3 technických norem žalovaný považuje za snahu o vstřícnost k žalobci a o vyjádření nezávazného názoru.

15. Co se týče rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2015, č. j. 11 A 3/2014-82, žalovaný uvedl, že byl nakonec usnesením Městského soudu v Praze č. j. 21 Co 309/2016-43, shledán neurčitým a nevykonatelným. Přesto se mu prvostupňový orgán pokoušel vyhovět a poskytl tamějšímu žalobci normy ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací, ČSN 73 6425-1 Autobusové, trolejbusové a tramvajové zastávky, přestupní uzly a stanoviště - Část 1: Navrhování zastávek, ČSN 73 5710 Požární stanice a požární zbrojnice a ČSN 73 4301 Obytné budovy. Shodné normy poskytl také žalobci v projednávané věci.
16. Argumentaci žalobce ve správním a soudním řízení žalovaný označil za polemiku s názorem prvostupňového orgánu, resp. snahu o to, aby odsouhlasil závaznost technických norem, které žalobce uvedl ve svém seznamu.

Další vyjádření stran

17. V replice žalobce uvedl, že ke dni podání repliky přístup do ČSN Online nemá a dříve si jej zakoupil proto, že správní orgány odmítly vyhovět jeho žádosti. Dále zmínil, že mu prvostupňový orgán v září 2017 sdělil, že žalobci ve sp. zn. 11 A 3/2014-82 poskytl všechny technické normy.
18. V dalším vyjádření žalobce zopakoval, že žalobci ve sp. zn. 11 A 3/2014-82 byly poskytnuty všechny technické normy, pod čímž rozumí jen závazné stavební normy, nikoli skutečně všechny technické normy. Dále žalobce poukázal na řadu technických norem, na něž (odkazem na normové hodnoty) odkazuje TPS a dále vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb. Konečně žalobce přiložil také seznam technických norem vyhotovený MMR, který obsahuje tabulku s uvedením jednotlivých ustanovení obou citovaných vyhlášek spolu s příslušnou technickou normou, která se k nim váže. Je zjevné, že těchto technických norem je více než čtyři, které byly žalobci poskytnuty.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Podle § 196 odst. 2 stavebního zákona *pokud tento zákon nebo jiný právní předpis vydaný k jeho provedení stanoví povinnost postupovat podle technické normy (ČSN, ČSN EN), musí být tato technická norma bezplatně veřejně přístupná.*
21. Podle § 2 odst. 4 InfZ *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
22. Soud se plně ztotožňuje s rozsudkem NSS, jenž vyslovil následující podstatné závěry. České technické normy vydávané prvostupňovým orgánem jsou informacemi ve smyslu InfZ. Zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, nestanoví zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ, která by vylučovala poskytování technických norem z působnosti InfZ. Úprava stanovená § 196 odst. 2 stavebního zákona je zvláštní právní úpravou předpokládanou § 5 odst. 8 zákona č. 22/1997 Sb., o technických

požadavcích na výrobky, a uplatní se přednostně. Pokud právní předpis stanoví požadavek dodržení tzv. normové hodnoty, je třeba za technické normy ve smyslu § 196 odst. 2 stavebního zákona považovat i ty technické normy, které takovou hodnotu konkrétně stanoví.

23. Tyto závěry převzal rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2017, č. j. 3 A 120/2015-44, který zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného. Zohlednil je také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2020, č. j. 5 A 122/2016-64, řešící obdobnou žádost téhož žalobce o informace.
24. Soud konstatuje, že závěry vyslovené v rozsudku NSS jsou zcela jednoznačné a správní orgány obou stupňů s nimi byly v době svého rozhodování seznámeny. Je evidentní, že správní orgány tyto závěry nerespektují, zejména co se týče závaznosti odkazů na normové hodnoty, a to aniž by se s tímto odchýlením jakkoli vypořádaly. Soud proto shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
25. Co se týče žalovaným namítané absence kompetence prvostupňového orgánu k určení, zda je stavební norma závazná, či ne, a odkazu na gesci MMR, soud uvádí, že podstatné je, že prvostupňový orgán disponuje informací – všemi technickými normami a taktéž jejich podmnožinou – všemi závaznými stavebními normami, potažmo i jejich seznamem (viz níže). To, zda se žalobce obrátil i na MMR, zda je též MMR povinným subjektem a zda je odkaz na technické normy vhodnou legislativní praktikou, není předmětem tohoto řízení.
26. Nejde ani o poskytování „odborného názoru“, jak se domnívá žalovaný. Závazné technické normy jsou svou povahou právními předpisy, neboť byly „tradičními“ právními předpisy (zákony, vyhlášky) závazným odkazem vtěleny do právního řádu. Závaznost právního předpisu je kategorií objektivní, nejde o názor, a jakkoli je v tomto případě dána specifická situace, pak dle soudu není možné, aby se státní orgány vyhýbaly odpovědnosti za to, že adresátům právních předpisů neposkytnou informaci, které právní předpisy jsou závazné (k uvedenému viz také níže k zásadě veřejnosti práva a zásadě, že neznalost zákona neomlouvá).
27. Nutno akcentovat, že je v zásadě nerozhodná motivaci žadatele o informaci dle InfZ. Stejně tak není relevantní, že žadatel má fakticky přístup k informaci (např. je již zveřejněna na internetové stránce, kde by si ji mohl sám vyhledat), neboť i v takovém případě musí povinný subjekt odkázat žadatele na zdroj zveřejněné informace (§ 6 InfZ), což platí i pro žalobcův přístup do ČSN Online. Tento přístup ke všem technickým normám navíc neznamená, že žalobce má k dispozici seznam všech závazných stavebních norem.
28. Soud opakuje a zdůrazňuje, že normové hodnoty dle TPS nejsou indikativní, nýbrž závazné, viz Rozsudek NSS, bod 40 až 44, cit. „[u]stanovení § 3 písm. k) vyhlášky č. 268/2009 Sb. stanoví, že normovou hodnotou se rozumí „konkrétní technický požadavek, zejména limitní hodnota, návrhová metoda, národně stanovené parametry, technické vlastnosti stavebních konstrukcí a technických zařízení, obsažený v příslušné české technické normě, jehož dodržení se považuje za splnění požadavků konkrétního ustanovení této vyhlášky.“ Podle § 55 odst. 2 dané vyhlášky platí, že „[o]dchylky od norem jsou přípustné, pokud se prokáže, že navržené řešení odpovídá nejméně základním požadavkům na stavby uvedeným v § 8.“ (...) Z vymezení pojmu normová hodnota ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. vyplývá, že se u odkazů na technické normy v této vyhlášce **nejedná o tzv. indikativní odkazy** ve smyslu čl. 45a a odst. 1 Legislativních pravidel vlády, **ale o odkazy závazné**. Technické normy, na které je ve vyhlášce odkazováno, totiž neobsahují příklady, jak lze splnit povinnosti stanovení právním předpisem, ale stanoví

přímo tyto povinnosti. Vyhláška sama o sobě bez obsahu technické normy nestanoví dostatečně určité (slovy Legislativních pravidel vlády „výstižně“) pravidlo chování, které má být naplněno. (...) **Stanovení určité normové hodnoty neznamená, že nemůže být zvoleno ještě lepší řešení. Aby někdo ale mohl zvolit lepší řešení, musí vědět, jaký je minimální povolený standard, kterého musí dosáhnout.** Musí hlavně být dopředu jasné, jak postupovat, aby danou vyhlášku neporušil. (...) **Stanoví tím právní povinnost postupovat podle technické normy ve smyslu § 196 odst. 2 stavebního zákona.** Argumentace žalovaného a Ministerstva pro místní rozvoj, že normové hodnoty nejsou závazné, tedy neobstojí.“ (zvýraznění doplněno soudem).

29. Jde o jednoznačné vodítko pro určení, zda se jedná o závaznou stavební normu. Povinný subjekt dle něj může posuzovat jak žádost o vyjmenované závazné stavební normy, tak i žádost o všechny závazné stavební normy, jak to učinil žalobce.
30. Co se týče poskytnutí seznamu všech závazných stavebních norem z hlediska vytváření nové informace, „[ú]čelem § 2 odst. 4 je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertizy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat. (...) Ustanovení § 2 odst. 4 je úzce spjato s definicí informace v § 3 odst. 3, tj. že jde o obsah již zaznamenaný na nějakém nosiči (srov. proto také komentář k § 3), neboli s principem, že povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly) [in JELÍNKOVÁ, Jitka. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Praha: Wolters Kluwer, 2017].
31. V projednávané věci je ovšem situace jiná. Prvostupňový orgán totiž byl povinen bezplatně veřejně zpřístupnit všechny závazné stavební normy. To nelze provést bez předchozí analýzy právních předpisů ve stavebnictví a technických norem přicházejících v úvahu a následného vyčerpávajícího stanovení norem, které závazné jsou, čímž je *de facto* vytvořen jejich seznam. Tím je dána povinnost disponovat seznamem všech závazných stavebních norem u prvostupňového orgánu, a to od okamžiku, kdy vznikla povinnost veřejně zpřístupnit všechny závazné stavební normy. Pokud přitom povinná osoba nedisponuje informací, kterou je povinna mít, musí ji vytvořit a žadateli poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67). Prvostupňový orgán je tedy povinen žalobcem požadovaný seznam nově vytvořit. V rámci tohoto procesu může samozřejmě konzultovat i s gestorem stavebního zákona, jímž je MMR (zásada spolupráce správních orgánů dle § 8 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), které by měl seznámit s právními názory správních soudů.
32. Stěžejní otázkou v projednávané věci je, zda byly žalobci poskytnuty veškeré závazné stavební normy, protože informace musí být úplná a správná. Soud má za to, že se tak nestalo. Žalobce poukázal např. na normy ČSN 36 0020 (360020) - Sdružené osvětlení, ČSN 73 0580-2 Denní osvětlení obytných budov, jejichž závaznost odkazem na normové hodnoty stanoví TPS, což činí i v řadě dalších svých ustanovení, totéž platí pro vyhlášku č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb. Soud je přesvědčen, že bezplatně veřejně přístupné mají být veškeré technické normy ČSN a EN ČSN, které obsahují normové hodnoty, na něž odkazuje stavební zákon, TPS, a další předpisy provádějící stavební zákon, jak nezpochybnitelně vyplývá z rozsudku NSS.

33. Nad rámec žalobních námitek soud uvádí, že se projednávaná věc dotýká zásady veřejnosti práva coby nezbytného protipólu zásady, že neznalost zákona neomlouvá. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 420/09, „podle Fullera má každý člověk právo vědět, co je v daném státu platným právem. Od manažerského řízení se právo odlišuje nejen obecností právních pravidel, ale především tím, že je nutno bezvýjimečně aplikovat pravidla, která byla dříve ohlášena jednotlivým právním subjektům. Tento charakter práva je možno dát do souvislosti s jedním základních principů práva, jímž je zásada veřejnosti práva. Podle této zásady právní norma nemůže nabýt účinnosti dříve, než je vyhlášena způsobem stanoveným zákonem a tím je umožněna její obecná znalost (...) Důsledkem zásady veřejnosti práva je existence pravidla, dle kterého neznalost právního předpisu neomlouvá (*ignorantia iuris non excusat*).“ Tytéž závěry Ústavní soud zopakoval ve svém nálezu ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 3764/12. Na princip veřejnosti práva odkazuje rovněž Rozsudek NSS (body 37 a 38) vyjadřující pochybnosti o tom, zda lze přístup k technickým normám ve stavebnictví pouze v Národní technické knihovně (míněno v roce 2015) považovat za dostatečný.
34. Lze tak obecně konstatovat, že stát a jeho orgány jsou povinny činit vše pro to, aby adresáti právních norem měli bezplatný a pokud možno technicky co nejsnazší a nejširší přístup k těmto právním normám. K tomu soud poukazuje na § 12 odst. 1 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, dle něhož *Ministerstvo vnitra zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup [§ 2 odst. 2 InfZ] stejnopis Sbírky zákonů vydávané po 4. květnu 1945 a Sbírky mezinárodních smluv*, a na § 13 téhož zákona, dle něhož (1) *Kraje a hlavní město Praha jsou povinny umožnit v pracovních dnech každému nablížení do Sbírky zákonů, Sbírky mezinárodních smluv a Úředního věstníku Evropské unie. (2) Obce, městské obvody a městské části územně členěných statutárních měst jsou povinny umožnit nablížení do Sbírky zákonů za stejných podmínek jako v odstavci 1.*
35. Ačkoli (závazné) technické normy nejsou vyhlašovány ve Sbírce zákonů, jsou součástí právních předpisů na ně závazně odkazujících, jak soud dovodil výše. Soud proto jako *obiter dictum* uvádí, že má za to, že ačkoli byl § 196 odst. 2 stavebního zákona následně vypuštěn a stavební zákon v platném a účinném znění obdobnou úpravu neobsahuje, musí být i k dnešnímu dni závazné stavební normy bezplatně veřejně přístupné, a to s ohledem na výše uvedené právní maximy.

Závěr

36. Jelikož soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zrušil jej dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady spojené se soudním řízením nebyly žalobcem konkretizovány ani doloženy. Soud pro úplnost dodává, že v soudním řízení správním se neuplatní vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, ani nosné důvody

nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13, na jejichž základě lze nezastoupenému účastníkovi řízení, jenž má právo na náhradu nákladů řízení, přiznat náhradu hotových výdajů v paušální výši (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu